

ikke bør afvise. Forholdene ligger ogsaa saaledes med Hensyn til Udstykning af større Ejendomme i Øjeblikket, at det efter min Opfattelse vil være ganske umuligt at udstykke saadanne Ejendomme til Bunds. Det kunde man gøre tidligere, men man kan det ikke i Øjeblikket. Hvis man vil købe en større Ejendom, støder man igen paa dette, at Bygningsværdien er en saa forholdsvis stor Part af Ejendommens Værdi; hvis man vil udstykke til Bunds, bliver Jorden dyr, idet hele Bygningsværdien gaar over derpaa. Derfor ligger Forholdene saaledes nu, at hvis man vil udstykke, opnaar man, fremfor ved at udstykke en enkelt Ejendom til Bunds, meget bedre Resultater ved at tage to større Ejendomme og udstykke dem delvis, en Fremgangsmaade, der ogsaa har været kendt tidligere. Men skal der gaas frem ad den Vej, vil der i høj Grad være Brug for Udstykningsforeningernes Medvirken, og jeg tror derfor, at det vil være rigtigt i højere Grad, end det nu sker, at sørge for, at denne Medvirken kan blive paakaldt.

Det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen mindede om, at jeg for nogen Tid siden ved et Møde i Roskilde havde udtalt, at lige saa vigtigt som det var at tænke paa Oprettelsen af nye Husmandsbrug, lige saa vigtigt eller endnu vigtigere var det at tænke paa, at de 120 000 Brug, der allerede findes, kan faa gode Kaar at virke under. Det ærede Medlem synes at være af den Opfattelse, at det nyttede ikke, at de 120 000 bestaaende Brug havde gode Kaar, hvis der ikke kunde oprettes nye, for saa vilde blot Jorden stige til urimelige Højder. Jeg tror nu, at det ærede Medlem der gør sig skyldig i en Misforstaaelse. Thi hvis der er gode økonomiske Kaar for Husmandsbrugene i Landet, saa vil Udstykningsbevægelsen have saa sunde og gode Forhold at virke under, at den vil komme af sig selv uden i nær saa stor Udstrækning at paakræve Statens Medvirken. Det maa ærede Medlemmer nemlig ikke glemme — der er ærede Medlemmer, som synes tilbøjelige til at glemme det —, at det store Udstykningsarbejde her i Landet, den Bevægelse, som er foregaaet et helt Aarhundrede igennem, skyldes ikke i første Linie Statens Medvirken, men er foregaaet ved privat Virksomhed og foregaar den Dag i Dag ved privat Virksomhed hele Landet over. Jeg tror, at hvis der kommer daarlige Kaar for det mindre Landbrug, mangler det økonomiske Grundlag, saa vil Statens Bestrævelser være forgæves, saa vil det være som at øse i et bundløst Kar.

Enkelte Medlemmer har været inde paa et nær beslægtet Spørgsmaal, idet de har gjort opmærksom paa, at det modsatte ogsaa kunde finde Sted, nemlig at bestaaende Landbrug blev nedlagt eller sammenlagt med andre; navnlig tror jeg, at det ærede Medlem Hr. Jacob Christensen og det ærede Medlem Hr. Haurum har fremdraget bestemte Eksempler i saa Henseende. Jeg skal herom sige, at der jo er vedtaget en Lov af 20. Marts 1918, som forhindrer, at noget saadant finder Sted, og jeg skal henstille til de ærede Medlemmer, som mener, at noget saadant alligevel foregaar, at de foretager Anmeldelse til de Myndigheder, som omkring i vort Land har at sørge for, at Lovene overholdes. De ærede Medlemmer kender jo den paagældende Lov. Der kræves ikke andet, end at der sker Anmeldelse til disse Myndigheder; der vil da blive skredet ind, hvor der begaas saadanne Lovovertrædelser. Jeg tror, at denne Lov af 20. Marts 1918 egentlig virker ganske godt hele Landet over; i alt Fald ser jeg et Vidnesbyrd derom i den Omstændighed, at der for Landbrugsministeriet foreligger et meget stort Antal Ansøgninger om Dispensation, Ansøgninger, som i Henhold til Lovens Ordlyd ikke kan imødekomes, selv om jeg skal indrømme, at der er enkelte Tilfælde, hvor de stedlige Forhold er saadanne, at det i og for sig maatte siges at være rimeligt.

Den Omstændighed, at de ærede Medlemmer Hr. Rode og Hr. Hauge i deres Omtale af Valutasituationen beviste mig den Ære at nævne mit Navn og tillægge mig en vis Betydning med Hensyn til denne Sags Behandling, giver mig Anledning til et Par Bemærkninger. Det ærede Medlem Hr. Rode gjorde meget rigtigt opmærksom paa, at den danske Krones Ulykke gaar tilbage til Foraaret 1919, da de enorme Indkøb i Udlandet tog deres Begyndelse. Men naar han satte det i Forbindelse med, at Venstre den Gang, altsaa i Foraaret 1919, som han udtrykte sig, rejste sin Kampagne mod Statsreguleringens Fortsættelse — og det fremgaar af Udtalelserne, at det ærede Medlem herved tænkte paa Ophævelsen af Loven af 7. August 1914 —, turde denne Sammenstilling dog maaske betegnes i alt Fald som noget søgt. Jeg har hørt forskellige Forklaringer paa Valutamisærens Opstaaen, men denne Sammenstilling og denne Forklaring forekommer mig dog at være den dristigste, jeg endnu har hørt. Ærede Medlemmer vil vide, at det, som Venstre den Gang forlangte, var ikke dette, at alle Reguleringer med eet Slag skulde